

Nhất định anh sẽ cưới em

Cách đây chừng 5 năm, tôi và Lan yêu nhau. Hai chúng tôi có rất nhiều điểm chung: Còn trẻ, học hành chăm chỉ, nhiều hoài bão và cùng xuất thân từ những gia đình rất nghèo. Lan quê ở Thái Bình, bố cô ấy mất sớm, chỉ còn mẹ tần tảo trồng cấy nuôi bốn chị em cô ấy ăn học. Lan xinh đẹp nổi bật ở trường dù cô ấy không bao giờ có những bộ quần áo mới, trang sức đắt tiền để trưng diện.

Còn tôi, hoàn cảnh nhà tôi cũng rất vất vả. Bố mẹ tôi là công nhân nghỉ mất sức đã nhiều năm nay và vì thế, khi vào đại học, để có tiền đóng học phí, tôi đi làm gia sư, làm nhân viên tiếp thị ngay từ năm thứ nhất. Càng khó khăn vất vả, tôi lại càng chăm chỉ học hành bởi tôi biết, học giỏi là con đường duy nhất để giúp tôi thay đổi cuộc sống của mình.

Quãng thời gian tôi và Lan yêu nhau, đó có lẽ là quãng thời gian đẹp nhất của đời tôi. Chúng tôi cùng nhau lên thư viện học bài mỗi chiều, đèo nhau bằng chiếc xe đạp cũ lên Hồ Gươm ngắm phố phường. Hôm nào tôi nhận được tiền lương đi dạy thêm, chúng tôi lại lên phố Nguyễn Xí tìm mua những quyển sách giá rẻ và kết thúc buổi tối đi chơi vui vẻ bằng hai que kem Tràng Tiền mát lạnh. Dù chúng tôi nghèo nhưng cả hai không lấy đó làm buồn lòng bởi Lan luôn động viên tôi rằng: “Em biết tương lai chúng mình sẽ khá mà, em tin ở anh”.

Lời động viên của người yêu là nguồn động lực tiếp thêm sức mạnh cho tôi. Tốt nghiệp đại học với tấm bằng loại giỏi, tôi tiếp tục lao vào học tiếng Anh và săn tìm học bổng trên mạng. Cuối cùng, may mắn đã mỉm cười với tôi khi tôi nhận được một học bổng sang Singapore học thạc sỹ hai năm.

Lan rất mừng khi biết tin tôi được học bổng đi du học nước ngoài nhưng đồng thời cô ấy cũng buồn da diết. Tôi nhận thấy điều đó rõ ràng trước khi tôi lên đường sang Singapore. Tối nào chúng tôi gặp nhau, mắt Lan cũng rưng rưng nhưng cô ấy nói quả quyết: “Em không buồn gì đâu, anh đi học về chúng mình sẽ cưới nhau. Hai năm thôi mà”.

Sang Singapore, tôi cắm đầu vào học và làm. Hàng đêm, khi kết thúc công việc tại một quán cháo của người Hoa, tôi trở về nhà, vừa học bài vừa tranh

thủ lên mạng chat và tâm sự với người yêu mình. Lan của tôi ở trong nước cũng không kém cỏi, cô ấy ra trường và xin việc được ở một tập đoàn truyền thông khá lớn. Lan làm việc chăm chỉ và thường được khen thưởng mỗi tuần. Lan hồ hởi khoe với tôi rằng cứ đà này, sau một năm, lương cô ấy có thể tăng lên gấp đôi, gấp ba.

Quãng thời gian ngọt ngào của chúng tôi trôi qua khá nhanh, chừng dăm bảy tháng sau khi tôi đi du học, tối thứ bảy, chủ nhật, tôi lên mạng nhưng không thấy người yêu của mình online nữa. Thi thoảng tôi gọi điện thoại về, Lan cũng không muốn nói chuyện dài và lấy lý do đang bận công việc. Tôi không mấy may nghi ngờ người yêu mình vì tôi cho rằng tôi đủ hiểu Lan, cô ấy đang rất nỗ lực để khẳng định mình trong công ty mới.

Một buổi tối tháng 8, tôi đi làm về, như thường lệ, tôi mở hộp thư để check mail và rất bất ngờ khi thấy người yêu tôi gửi thư điện tử cho mình. Tôi vừa mở thư vừa nghĩ: “Bình thường toàn chờ nhau lên để chat, hôm nay lại gửi thư cơ đấy”. Mở thư ra, tôi đọc nhanh và càng đọc càng không tin vào mắt mình, cho tới bây giờ, tôi vẫn còn nhớ rõ bức thư ngày ấy Lan viết cho tôi, cô ấy viết đại ý là không thể chờ tôi được nữa và cô ấy đã có người yêu mới, cô ấy sắp cưới và xin tôi tha lỗi.

Cả đêm hôm đó, tôi gọi điện thoại cho Lan liên tục nhưng cô ấy không nghe máy. Lúc đó tôi chỉ ước ao tôi đang ở Việt Nam, tôi sẽ chạy ngay tới chỗ Lan và hỏi cô ấy vì sao cô ấy lại làm như vậy nhưng tôi - một anh sinh viên nghèo, tiết kiệm từng đồng để học, để trang trải cuộc sống lấy đâu ra tiền mua vé máy bay về nhà chỉ để đi tìm câu giải thích của người yêu.

Sau này khi tôi học xong, về nước, tôi biết rằng Lan đã cưới con một quan chức lớn trong ngành truyền thông và đám cưới cô ấy tổ chức rất hoành tráng trong một khách sạn sang trọng nhất Hà Nội. Lòng tràn đầy đau đớn nhưng tôi vẫn không cảm thấy căm giận người yêu của mình. Tôi hiểu, Lan luôn ao ước được thay đổi cuộc sống nghèo túng mà cô ấy phải sống từ nhiều năm nay. Cũng như bản thân tôi, tôi đã rất cố gắng để thay đổi cuộc sống của tôi đây thôi.

Trở lại với buổi tối tôi nhận được tin nhắn của Lan, lúc đó lòng tôi tràn đầy xúc động, bao kỷ niệm đẹp cô ấy và tôi từng có với nhau bỗng chốc ùa về đây tâm trí tôi. Tôi nhắn tin cho Lan: “Anh gặp em có được không?” và Lan đồng

ý hẹn gặp tôi vào 11 giờ trưa hôm sau.

Trưa hôm sau, tôi ăn mặc chỉnh tề tới điểm hẹn với Lan, tôi đến sớm nửa tiếng, lòng bồn chồn và nôn nao khi ngồi đợi. Rồi Lan cũng xuất hiện, tôi nhận ra cô ấy từ rất xa...Lan vẫn vậy: Xinh đẹp và mong manh, chỉ khác là người yêu cũ của tôi giờ mặc một bộ váy đỏ rất sang trọng chứ không chỉ áo sơ mi với quần Jeans như ngày chúng tôi yêu nhau nữa. Lan ngồi xuống ghế, nhìn tôi cười, mắt cô ấy đượm buồn khiến lòng tôi chùng xuống khi nhớ cũng ánh nhìn này đã chia tay tôi ở sân bay cách đây 5 năm.

Buổi nói chuyện của chúng tôi diễn ra trong khoảng ba tiếng đồng hồ. Trong khoảng thời gian ấy, tôi nói về mình rất ít, chỉ thông báo với Lan là hiện tôi làm việc cho một công ty của Bỉ, đã mua được một ngôi nhà nhỏ và vẫn chưa yêu ai sau khi chia tay Lan. Tôi muốn nghe Lan tâm sự và cô ấy đã kể với tôi tất cả về cuộc sống của mình, bằng một giọng đều đều, chậm rãi...

“Em và Bình cưới nhau thế nào chắc anh cũng biết rồi. Em vẫn luôn ao ước được sống giàu sang, phú quý, em không có lỗi khi mơ ước cuộc sống như thế, đúng không anh? Vấn đề của em là em không thể sinh con anh ạ...Ngay sau khi đi khám, biết tin này, Bình thay đổi thái độ với em rõ rệt. Anh ấy công khai cặp kè với một cô gái khác và cách đây chừng nửa tháng, cô ta đến gặp em, thản nhiên nói với em rằng: “Chị nên ly dị anh Bình đi, tôi đang mang thai đứa con của anh ấy”. Em đau đớn quá anh ạ, chồng em đã có con với người tình và giờ đây em không biết phải làm sao. Mấy ngày nay anh ấy còn không về nhà buổi tối và cũng không nói với em một lời. Em không để được, không có gì để níu kéo anh ấy và hình như em cũng không muốn níu kéo nữa. Em chưa bao giờ yêu Bình, em lấy anh ấy vì tiền, đó là sai lầm của em...Bình đã từng yêu em nhưng giờ chắc cũng hết rồi...”.

Cả buổi tối sau cuộc hẹn với Lan, tôi bị ám ảnh bởi đôi mắt buồn của cô ấy. Lan của tôi cá tính lắm, cô ấy không muốn tỏ ra quá đau khổ trước mặt tôi nhưng tôi hiểu cô ấy đang rất khổ sở vì cuộc sống không lối thoát. Trong đầu tôi, hình ảnh của Lan - ngày xa xưa lại hiện về ngập tràn tâm trí. Tôi hiểu là tôi vẫn còn yêu cô ấy rất nhiều và đó chính là lý do khiến tôi không thể yêu ai dù biết Lan đã cưới chồng.

Tôi cầm điện thoại lên, nhắn cho Lan một cái tin: “Anh luôn ở bên em, nếu em cần”, Lan nhắn lại rất nhanh: “Anh tha thứ cho em rồi sao?”, tôi lại nhắn:

“Anh chưa bao giờ ghét em, anh không thay đổi tình cảm với em, em ạ.” và cô ấy không nhận tin trả lời nữa.

Ngày hôm sau, sáng sớm, tôi lên mạng đọc tin tức thì thấy một tin nổi bật gây chú ý về một vụ tự tử bên cầu CD.

Tôi run hết cả người khi thấy người viết miêu tả nạn nhân là một cô gái trẻ mặc một chiếc váy đỏ, tóc dài ngang lưng, tay đeo đồng hồ vàng. Tôi vẫn nhớ như in bộ váy mà Lan mặc, chiếc đồng hồ cô ấy đeo ở tay khi đến gặp tôi buổi chiều đó. Tôi run rẩy bấm số gọi điện cho Minh, một cô bạn thân của Lan. Minh làm tim tôi vỡ tan khi òa khóc trong điện thoại: “Em không hiểu sao Lan lại làm như vậy, tối qua hội em vẫn gặp nhau và nó gửi cho anh một bức thư rồi về một mình. Sao nó lại dại dột thế...”

...Tôi nghỉ làm một tuần liền sau cái chết của Lan, ngày thứ tám, tôi hẹn gặp Minh và nhận bức thư Lan gửi cho tôi trước khi chết. Vẫn là những nét chữ nghiêng nghiêng nhỏ xinh quen thuộc và đôi chỗ hình như bị nhòe bởi những giọt nước mắt, Lan viết:

“Anh, khi anh nhận được lá thư này, có lẽ em đã đi xa rồi. Em đã mong chờ biết bao cái ngày được gặp lại anh, người em yêu và có lẽ cũng yêu em nhất trên đời này. Không còn gì níu kéo em nữa cả... Em biết anh vẫn giang rộng vòng tay đón em nhưng em có còn xứng đáng với anh nữa đâu. Vĩnh biệt anh, có thể một ngày nào đó chúng mình sẽ gặp lại ở một thế giới khác và nếu may mắn được như vậy, anh sẽ cưới em, anh nhé!”

Tôi gập bức thư lại, nước mắt chứa chan và thầm nói: “Nhất định anh sẽ cưới em”.